

„Както и да е, но азъ не съмъ простакъ! мислѣлъ си човѣкътъ. Да не би пъкъ да съмъ неспособенъ да си изпълнявамъ длъжността, която заемамъ? Смѣшно е, твърдѣ смѣшно е това, ала азъ ще внимавамъ да не я загубя“.

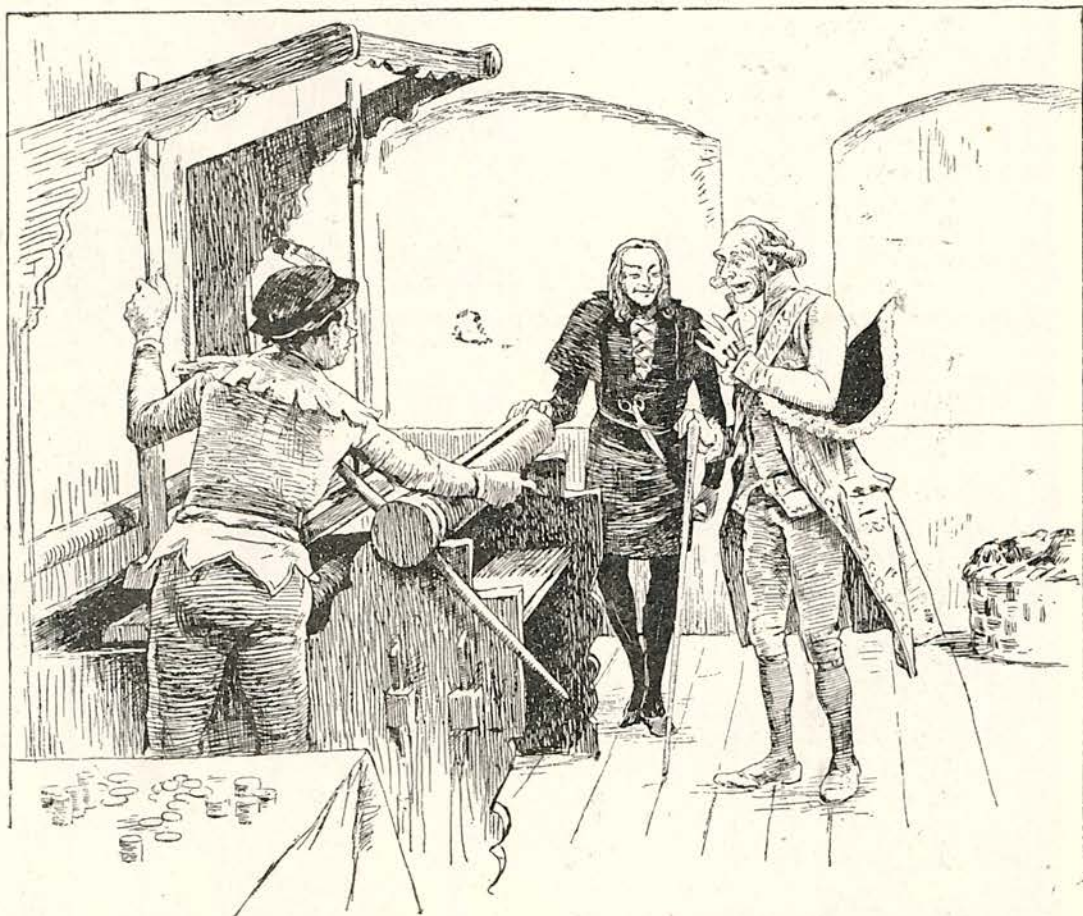
Слѣдъ туй той похвалилъ платното, и казалъ че цвѣтоветъ и шаркитъ му правятъ много добро впечатление.

„Платното нѣма равно на себе си по хубостъ“, рекълъ той на царя, и цѣлиятъ градъ говорѣлъ за това чудно платно.

Най-сетнѣ, царятъ поискалъ самъ да го види,

виждамъ нищо. Туй е ужасно. Да не би пъкъ да съмъ простакъ? Да не би пъкъ азъ да съмъ неспособенъ да управлявамъ? По-голъмо нещастие отъ това не би могло да ме постигне никога?“ Слѣдъ туй той се провикналъ изеднѣжъ: „Туй е великолѣпно! Азъ съмъ прѣмного доволенъ!“ И подигналъ глава, засмѣлъ се и се прѣстори́лъ наистина доволенъ, като гледалъ въ стана безъ да посмѣе да каже истината.

Всичкитъ хора отъ свитата му сжщо гледали единъ слѣдъ другъ и всички повторили думитъ на царя:

до като е още на стана. Придруженъ отъ цѣла тѣла отборъ първенци, между които сж били и двамината честни службаши, той отишелъ при изкуснитъ обирници, които постоянно тъкали, но безъ нишка отъ коприна или отъ злато, или отъ каквото и да било друго.

„Нали е чудно хубаво! рекли и двамината почтени службаши. Шаркитъ и цвѣтоветъ сж достойни за Ваше Височество“.

И тѣ посочили сж прѣстъ празния станъ, като да сж видѣли тамъ дѣйствително нѣщо.

„Какъ така? помислилъ си царятъ; азъ не

„Туй е великолѣпно!“ Тѣ го посвѣтвали да се облѣче съ това ново платно при първата голѣма процесия. „Туй е великолѣпно! прѣлестно! въсхитително!“ откликнали всичкитъ усти, и задоволството било общо.

Двамата измамници получили ордени и добили титлата „придворни тъкачи“.

Цѣлата нощъ прѣдъ деня въ който щѣла да стане процесията, тѣ не спали, а работили при видѣлината на шестнадесетъ свѣщи. Всички виждали колко много се тѣ трудятъ. Най-сетнѣ, тѣ се прѣстори́ли че изваждатъ платното отъ